

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πρώτων αριθμούσκιες χρόν
την κλειστήν ολωύμεν γήν τών Παρθενώνων.

Χίλια κ' έννηκόσια πέντε,
τά κουνούμε κ' έν ακουτεχέντια.

Τών θρών μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τὸ φράγκα εἶναι μ όνο.
Γιά τὰ ξένα δπως μέρα—δ έκα φράγκα καί' σ τὸ χ έρι.

Εἰς γνάσθιν φέρομεν παντός εύμούσου πωλειπῆ
ὅτι πωλούμεν θάματα «Ρωμποι» άνελλιπῆ
μέ τήν άνάλογον τιμήν κ' όπως άπ' έξω θέλει
δέν θά πλάρῃν δι' αὐτά ταχυδρομειών τέλη.

Όκτωβρίου πέμπτη και δεκάτη
κ' έτοιμάζουιν τώρα τὸ Παλάτι.

Ένθεκα κ' έννηκόσια λογαρίτζω
και δάφναις' σ τὸ Ρωμαίικο σωριάζω.

Τὸ Ρωμποι μας τὸ Γραφισμ' έννα χειμαρρὸν φθῶν
'σπῆς Πηγῆς τῆς Ζωολόγῃου μετεφέρθη τῆν δδόν,
πρωτα δράσεως μεγάλης πολιτάρχαος σταυδός,
'σπῆν ούβιας' Εμπειρικού, δεκατῆσσορ' άριθμός.

Εἶδες πὼς και τὸ γένος τοῦ Κροῦμου, κουναρθῶν,
μῆς βάζει τὰ γαλαῖα,
και σύμμαχοί μας μόναι
θά μένουιν τὰ γαλαῖα;

Φασουλῆς και Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Δέν εἶδες, κωκομοίση,
πὼς κ' ὁ καλῆς μας φίλος
'σήμερος τὸ ποτῆρι
και ἰδῆσασε στομυλός

Π.— Πάροισα με σοῦ λέω κ' ένινα τὸ μου χαθῆς...
Φ.— Γιατί, βρε Περικλέτο, εἰπλόσεις' σ τὰ Χαντιῖα
και τώρα σάν τοῦς ἄλλους δέν παρακοινοθεῖς
τὸς σκένας τῆς Εδρώπης και τῆν διπλωματια;
Π.— Θα φῆς καμμητ' σπῆ μόσην...
Φ.—

γιά τὸν λαὸ τοῦ Κροῦμου και τὸν στρατὸ τὸν νεό,
κ' αὐτὸν κ' εἰσῆιν τώρα τὸν έλε και γενναί;

μήτε περὶ Μαρῶνον πεντάρω δέν ὀ μῆλα;
Δέν σ' έπνοῦν τραπέζια, προπόσεις και πομπαί;
ἴσαι θά τὸν παράσης και τοῦτον τὸν χειμῶνα;
τῆν πρόποσιν δέν εἶδες τοῦ Γάλλου τοῦ Λουμπέ,
ποῦ γιά τῆς Βουλγαρίας έλε τὸν Ηγεμῶνα;

Εἶδες κ' ἡ Βουλγαρία, θρέμμα Βουλγαροκτόνον,
μὲ τὰς θερμάς προπόσεις πὼς δέν ἀρεκαῖα μόνον,
μὰ γινετ' εργασίας ἀληθινῆς κωφέλη
και πυροβολαρχίας ὀδόντια παραγγέλλει;

Γιατί, βρε Περικλέτο,
παῖξες και σὺ παικτο,
και πρῆφα και σκαμπέλι;

Δέν εἶρες σὸ, ποῦ σπῆπεισαι μόνω τὸ μεροφάγι,
πὼς κ' ὁ δικός μας Βασιλῆς ἀπὸ τῆν Κοπενάγη
θά πάη' σ τὰ Παρία;
κ' ένείνος δλοῖσθα;

Δέν εἰμαθες κ' οἱ Γάλλοι—
πὼς εἶναι μεγάλοι
τῆς Βουλγαρίας φίλοι;

Πὼς ὁ Λουμπέ και πρὸς αὐτὸν φιλόφρων θά φανῆ
και τοῦ' δικού μας Βασιλῆα τραπέζι, θά γενῆ,
πὼς θά' μιλῆσῃ φιλικῶς κ' αὐτοῦ τοῦ μουσαφίρη,
και' σπῆν χαρῶν τοῦ γούματος, τοῦ τῶσον εἰφροσῆσαν,
μονάχα γιά τὸν Βασιλῆα δ' ἀδερῆσῃ τὸ ποτῆρι,
γιατὶ δέν εἶχομε στρατὸ νὰ τῆ κ' ἰπὲρ εἰσῆτου;

Δέν εἶδες, πατριόση,
και τῆν καλῆν-Γαλλία
πὼς' έξῆσασε τῆν παθῆν
κ' ἀληθινῆ φίλα;

Ναι μὲν θά στέχη κ' ὁ Λουμπέ σάν Γάλλο, ὀποκλιῶν
και θά κωκομοσάξεται τὰ μῆλα φιλοφρόνας;

κί' ἔμπρός εἰς τὸν Γεώργιον τὸν πρῶτον τῶν Ἑλλήνων,
ποῦ βασιλεύει μὴ χαρὰ στήν γῆν τοῦ Παρθενῶνος,
ἀλλὰ θά ξέσῃ κί' οἱ Ρωμαῖοι πῶς εἶναι χαρομήρηδες
καὶ μοναχὰ σὲ δαεισιτὰς φανήσαν κανονιζήρηδες.

Ναὶ μὲν λαμπρὸς κί' ὁ Παρθενῶν
κί' ἡ περιώνυμος Ἑλλάς,
κλεινὴ κί' ἡ γῆ τῶν Ἀθηνῶν
καὶ τῆς σοφίας ἡ Παλλὰς.

Ναὶ μὲν ἀπ' τὰ μπατζάκια μας ἡ δόξα τρέχει πάντα
κί' ἔμπρός μας φαίνεται καθεὶς ἀνάξιος καὶ νάνος
καὶ τῶν ὑποδημάτων μας νὰ λύσῃ τὸν ἱμάντα,
κἂν ἀρκουδιάρης Βουλύραρος, κἂν βάρβαρος Ρουμῶνος.

Ναὶ μὲν τὸν κόσμον, Περικλιῆ, τὸν βλέπομε σὰν τοιάγαλο,
ναὶ μὲν συχνὰ τὸν γράφομε κί' οἱ δρόοι μας στὸν ἀστρογάλο,
ναὶ μὲν ἡ περιφρόνησις ἡμῶν καὶ πρὸς τὴν Δοῖον,
κί' ἐκείνους τοὺς Βουλγάρους
καὶ τοὺς λοιποὺς βαρβάρους
δὲν λέγεται, δὲν γράφεται, γιὰ εἶναι παρὰ φύσιν,
δμως ἡ περιφρόνησις σ' ἀπὰ τὰ φαῖλα χροῖμα
πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὴ γερὰ κανόγια.

Ναὶ μὲν μεγάλην ἠδονὴν
μᾶς φέρει τὸ περιφρονεῖν,
ναὶ μὲν ἡ δόξα περπατεῖ καὶ σήμερα μονάχη
στὴν δοξαστὴν μας ῥάχη,
ναὶ μὲν καὶ τώρα μελετᾷ τὰ νέα παλλημάρα,
ναὶ μὲν στὴν κόμη της φορεῖ στεφάνι μὴ χορτάρα.

Μὰ σὰν ἰδίῃ πῶς τὴν ἔμνοῦν μόνο μὲ κλαπαδόρα
οἱ Μαθαθωνομάχοι,
θὰ τρέξῃ σ' ἄλλων ῥάχη,
καὶ τότε τρέχα πᾶσας τὴν κί' ἀντιο Λεονώρα.

Π. — Ἀφροῦ με, Φασουλῆ,
καὶ μ' ἐκτύσιες ποῦ
μὲ Βουλγάρων Ἡγεμόνας, μὲ Λουμπέδες, μὲ Γαλλίαις,
κί' ἄλλαις τέτοιαις ὀμιλίαις.

Κί' ἂν ὁ Βασιλεὺς γυρίσῃ
καθὼς λένε στὸ Παρίσι,
κί' ἂν καὶ τὴν ἐκ Κοπεγχάγης ἀναχόρησαν, βουβάλι,
δοριστὰς ἀναβάλι.

Κί' ἂν ὁ Πρόεδρος ὁ Γάλλος τὸν ὑποδεχθῆ προθύμως,
κί' ἂν στὸν Καίσαρα θὰ σπεύσῃ τῶν συμμάχων Γερμανῶν,
κί' ἂν θὰ ὄῃ τὸν Ἐδουάρδο τῆς Ἀγγιλίας ἐπισήμως,
ἢ θὰ πάη γιὰ κνηνὴ μοναχὰ φασιανῶν.

Κί' ἂν θὰ πῆ τὰ δίκαιά μας καθεὶς καμμελαρίων,
κί' ἂν μ' ἀπὰ τ' ἀργοπορήσῃ,
κί' ἂν μεσοῦντος Λεμβορίου
'στὰς Ἀθήνας θὰ γυρίσῃ,
δὲν ομοίτσομαι καθόλου σὰν καὶ εἶνα, στραβοσκέλη,
μὰ θὰ γίνω σὰν τὸ δρόμα τῆς Κυρίας δὲν μὲ μέλει.

Φ. — Σῆκω σῆκω, Περικλιέτο, καὶ μὴ φαίνεσαι χαλῆς...
ὁ Λουμπέ λοιπὸν ποῦ λῆς

θὰ σηκώσῃ τὸ ποτήρι κί' ἄλλη δεύτερη φορὰ
μὲ σκοπὸ γιὰ τὸν Στρατὸ μας νὰ τὰδεῖσῃ σοβαρά.

Μὰ θὰ ὄῃ κί' ἐκείνος τότε
πῶς στήν ἔκδοξί μας γῆ
δὲν ὑπάρχουν στρατιῶται
παρὰ μόνον στρατηγοί,
καὶ θὰ ξαναπῆ, βρε γάχα,
γιὰ τὸν Βασιλεῖ μόναχα.

Καὶ τὴν τρίτη θὰ θαλήσῃ μία πρόποσι νὰ κἀνῃ
γιὰ τὸν Σκόλο μας τὸν πάνυ,
μὰ θὰ ὄῃ τὴν Ἄλτρα, Βῆτα, κί' ἄλλαις κανονιοφόρους
σὲ πελάγη νὰ πετοῦν
καὶ συχνὰ νὰ συγκροτοῦν
Νελοσινεῖους ναυμαχίας μὲ κηρύλους λαθρεμπόρους,
καὶ θὰ πῆ, ξερὸ κεράλι,
γιὰ τὸν Βασιλεῖ καὶ πάλι.

Π. — Ἄν ἡμῶνα κί' ἐγὼ Λουμπέ θάλεγα σ' τοὺς Βουλγάρους:
κλίνετε, Κροῦμιον γόνου,
πρὸ τῶν Ρωμηῶν τὸ γόνυ,
ὅπου μ' μπροστά των σὰς κνητῶν ὡς εἶδος ἀσκαθάρους.

"Ὅσα κί' ἂν λέτε σήμερα γιὰ τὴν ὑποδοχὴ,
δοο κί' ἂν ἡ Κορῶνα σὰς τρέχει καὶ κατηχεῖ,
δοο κί' ἂν δαιμονοῖ εὐθεὶ γιὰ τὴν Μακεδονία,
δοο κί' ἂν ἐτοιμάξῃτε φρενήρεις πρὸς ἄγωνα,
αὐτοὺς τοὺς λὲν Βασιλεῦ καὶ σὰς Ἡγεμονεῖαι,
κί' ἔχουν αὐτοὶ τὸν Βασιλεῖ καὶ σὰς τὸν Ἡγεμόνα.

Λοιπὸν προτίνοι σὰν Λουμπέ γιὰ τοῦτους τοὺς μεγάλους
ὅπου συγγῆν δὲν ἀδρανοῦν,
ὅπου κί' ἔμεις περιφρονοῦν,
ἂν καὶ τοὺς ἀνεδείξαμεν τοῦ κόσμου παπαγάλους.

Γιὰ τοῦτο τὸ Ρωμαῖκο τῆς νῆις οἱ πνεροί,
ποῦ ξέρονον κί' οἱ ψωμάδες σου τὰ Γαλλικὰ φασοί,
ποῦ καὶ τοῦ Γιάρο καὶ Βουλκῆν τορπιλικὰ θὰ φρεῖθι,
ποῦ τῆχασε μὲ τὸν Χασάν, τὸν Ἀιβανὸν Τραπέρη,
καὶ ξερονίξει τρεῖς ἄλλοι,
τοσκάσανε καὶ τὸν Ἀλῆ.

Πῖνω γιὰ τοῦτον ταῖς τιμάς,
τάγλαματα, τὰς προτιμάς,
καὶ τὸν Κολοκοτρώνη,
ποῦναι γεμάτος σόνην.

Πῖνω γιὰ τοῦσους ἀειτούς,
ποῦ πυροπολοῦν μὲ τὴν μαχιά,
πῖνω γιὰ Στόλους καὶ Στρατούς,
ποῦναι γραμμῆμοι στὰ χαρτιά.

Πῖνω γιὰ τῆς Γερουσίας πολεμάρχων θερμοαιμῶν,
ποῦ μὲ λίπη δροῦν σαρκῶς,
καὶ μὲ σέβδια πολέμων
σὲ σαλιόφου διαρκῶς.

Πῖνω γιὰ τοὺς ἔθροπότας
τῆς διμῶσης Ρωμηοσύνης,
πῖνω καὶ γιὰ τοὺς ἱππῶτας
τῆς Τραπεζῆς τῆς Πρωτοῦνης.

Γεύμα του Λουμπά σπουδαίο 'στῶν Βουλγάρων τὴν Κορώνη,
ποῦ κ' ὁ Φασουλῆς κρυμμένος χάσκει μετ' ὸν Ἡγεμόνα.

Πῖνω μὰ γῆρά καὶ καλά του,
τὰ στυμμένα του μινάλα,
καὶ γῆρά τὸν Στριφτόμπολά του,
Βουλευτὴ φρουσανεῖλα,

ποῦ τὸν Πάλλη μετ' ὸν Ροῦφο κ' ἄλλους τὸν παραίτησε
καὶ τὸν ἔχαιρέτησε,
ἐπειδὴ, καθὼς ὁ νόμος καὶ τὸ Σύνταγμα τὸ γράφει,
δὲν τοῦ δώσανε πιάφι.

Φ.—Γῆρά τοῦτον τὸν Στριφτόμπολα χαιρε, πατρις' Ἑλλάς...
εὐκρινῶς ὁμίλησε καθὼς φουσανεῖλας.
Σ' τοὺς λόγους τοῦ φουσανεῖλα χραῖζεται μελέτη,
πιλάφι δὲν τοῦ δώσανε κ' ἄφινε τὸ Ντωβίετι.

'Ὅπλα προγόναυ καταφῆς
βάλτα' ψηλά' στὸ ὄραφι...
στὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς
θὰ μετῆρ τὸ πιλάφι.

'Στὰ χρόνια τοῦτα τὰ τρανά
κ' ἀπὸ θαλάσσης καὶ βουνά
πιλάφι σκοῦσαι μὴ τρανή
καὶ πανελλήνιος φωνή.

Πιλάφι κ' οἱ Παρίαί, μὰ κ' οἱ προνομιοῦχοι,
πιλάφι τὸ λουστῆρι, πιλάφι τὸ τσαροῦχι.

Πιλάφι πρώτα πῶτα
φωνά' ἢ ρεδιγκότα,
πιλάφι πάρε κ' ἔλα
λέει κ' ἢ φουσανεῖλα.

Σκοῦζει κ' ἀπὸς κ' ἐκείνος ἄμάν, παιδιά, πιλάφι,
καὶ τρέχει σὸν ἔλαφι.

Πιλαριτζῆς προβάλλει καθέννας πατριώτης,
κ' ὁ Κοραῆς ὁ Χωτίης,

κ' ἐκείνος, ποῦ μὲ ὄρασο μᾶς βλέπει κεχηρός,
θαρρεῖ πῶς ψιθυρίζουν' σ' ἀπὸ τοῦ καθενός:
ὡς εἶναι τὸ πιλάφι φροντίς σας κ' ἐπιμέλεια,
καὶ κίσιτε σὲ τοῦτο τοῦ κρᾶτους τὰ θεμέλια.

Κ' ὁ Ρήγας ὁ Φεραῖος τὸ χέρι του σηκώνει
καὶ τάντερε τὴν ἄξει,
ποῦναι γεμάτη σκόνη,
καὶ τίποτα μᾶς φωνάζει:

Παντάφανα παιδιά μου, ποῦ τώρα πανοικεῖ
σὺς συνομωταθέντων καὶ πᾶτ' ἔδω κ' ἐκεῖ,
καλλίτερα μᾶς ὄρας γεμάτας πιλαριῶς
παρὰ σαράντα χρόνια τῆς Νίκης συντροφιᾶς.

Καλλίτερα πιλάφι μὲ μὴ πλατεῖα νοτιῶτα
παρὰ Μακεδονίας καὶ γῆρά Στρατοῦς πηλῖα,
καὶ κἀλλιο μὲ πιλάφι καὶ μούτρα μοντζωμένα
παρὰ χωρὶς πιλάφι μὲ μούτρα τιμημένα.

Κ' ἐγὼ, συμπατριῶταί,
μαρτύρομαι σκληρῶς,
γῆρά νᾶχετε τὰ τρέπε
πιλάφι μὴ φορά.

Τὰ ρήματα τοῦ Ρήγα
τὰ λέτ' ἔδω κ' ἐκεῖ...
γῆρά τὸ πιλάφι' πῆγα
κ' ἐγὼ στή φυλακή.

Κάθε Ρήγας τοῦ καιροῦ σας μὲ πιλάφι τὰ τρυφᾷ,
κ' ἐγὼ τὸσον ἠγωνισθῆν καὶ μ' ἐμῖνον τὸν Σκουφᾷ
καὶ μὲ πατριώτας ἄλλους
σὲ σκληρῆς καιροῦ μεγάλους.

* Από τότε γὰρ πλάφι τόσοι πόθοι μουτικοί
μᾶς ἐφλόγιζαν τὰ στήθη,
καὶ γὰρ τοῦτο συνεστήθη
κ' Ἐταιρεία Φιλική.

Δὲν εἰξεύρετε πῶς χαίρω, ποῦ ὁ αὐτοῦς τοὺς νέους χρόνους
τῶν ἀξίων ἀπογόνων
βλέπω τοὺς καρποὺς ἀφθόνους
τῶν πιλαφικῶν ἀγώνων.

Τὸ ψυχρὸ τὸ μάρμαρόν μου τριγυρίστε χαρῶποι,
κ' ἔνα τώρα μὲ λυπεῖ,
ποῦχω στόμα μαρμαρένιο καὶ νὰ φάω δὲν μπορῶ
τὸ πλάφι σας, παιδιὰ μου, ποῦ τὸ κρυφολαχταρῶ.

Κ' ἀπὸ τώρα νὰ μὴ λέη μήτε νέος μήτε γέρον
πῶς ἀφίει τὸ Ντοβλέι γὰρ τοῦ γένους τὸ συμφέρον,
μὰ χωρὶς ποτὲ τοὺς πόθους τοὺς ἀληθινοὺς νὰ κρύβῃ
νὰ τὸ λέη στοργικὰ
σὺν καὶ τὸν φρονταεῖλᾶ,
πῶς δὲν τοῦδῶσαν πλάφι, καὶ γ' αὐτὸ κ' αὐτοῦ τὸ στήριβε.

Τέτοια κ' ὁ Φεραῖος λέει
μὲ τὸ στόμα τὸ λεγθ,
καὶ πιλαφίζῃσαν κλέη
δεννώως ἐβλογεῖ.
Σκοῦζουν καὶ προγόνων τάφοι:
φρίσσει καὶ ὁ ἑμᾶς πλάφι.

Κ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης,
κ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
κ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐρύτης,
κ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων,
ποῦ σεπτὰ κινουῦν ἐδάφη,
δὲν ἀκούς παρὰ πλάφι.

Βλέπω μ' ἄπο πλάφι τρομεροὺς ἐνός ὄρους
κ' ἡ πατέρις στήν κορυφή του ἐφρονίζει διαδόχους:
Σπύσσαι Ἕλληνες ἀδρόοι,
τὸ πλάφι περισεύει...
εὐτυχῆς ὁποῦ τὸ τρώει,
δυστυχῆς ποῦ τὸ νηστεύει.

Κ' ἐγὼ τὴν βλέπω κ' ἔκθαμβος σκόβω καὶ πέφτω χάμω,
καὶ κάθε κῆμα πῶρχειται νὰ ἐπιλωθῇ στήν ἔμμο
φρονάζει: τότε μοναχὰ θὰ πάρετε τὴν Πόλι
σὺν γίνετε μὲ τὸν καιρὸ πιλαφίζῃδες δλοί.

Π. — Ἄν κ' ἐγὼ παρευρισκόμουν σ' τὸ τραπέζι τοῦ Λουμπέ
τέτοια πρόσωπα σπουδαῖα ὄνικα, μὴν πῆ μεμπέ.
Πῶσω γὰρ τὸ μεταλλεῖο Κόρη-Θεοδοροκάκη,
πίνω καὶ γὰρ ἄλλ' ἀκόμα,
ποῦ χρυσὸ παράγουν χάμω,
καὶ πολλοὶ γ' αὐτὰ τὸν Μῆσσο τὸν τραβοῦν ἀπ' τὸ σακάμι.

Πῶσω γὰρ τὸ μεγαλεῖο
τῆς φυλῆς τῆς παραφόρου...
πίνω γὰρ τὸ μεταλλεῖο
τὸ ποῦ τὸ Πιγατόρου.

Ξαναπίνω, φίλε Γάλλε, καὶ γ' αὐτὸ τῆς Ἐρμῆνης
καὶ γὰρ ἄλλα, ποῦ αὐ κάνουν μὲ πλάφι νὰ φουσκώνης.
Πῶσω μόνος καὶ μετ' ἄλλων
ὕπερ ὀλωντῶν μεταλλῶν,
ποῦ τῆς γῆς τῆς διαπύρου περιθάλασαν τὰ στέργα,
καὶ τραβοῦν τὸν διάβολό τους τὰ διάφορα Κουβέρτα.

* Ὑπερ τοῦτον τώρα πάλιν μὰ Πινδάρους φθῆ
συνεκίνησε τὸ κῆτος...
μὲ τοῦ Γάλλη, τὸ παιδί
πιάστηκε κ' ὁ Μομφεράτος

Κ' ὁ δικός μου τοὺς πτεροῦται καὶ διασαλεύεται,
κ' ὅπως σήμερα σὺν χάρας δὲν ἐκμεταλλεύεται
μήτε κόκκιλα προγόνων, μήτε νόμους καὶ θεσμούς,
σοῦφραις κόκκιναις, κορόναις, πόθους, πατριωτισμοῦς,
μήτε τῆς σαχλιμιστῆς μορμολύνικαι γελῶτα,
πρὸς αὐτὸν παραχαροῦν μόνον ψφρας μεταλλεῖα.

Φ. — Ἄν γινόμενα κ' ἐγὼ Βασιλεὺς τῆς Ῥωμαιοσύνης
θᾶλεγα πρὸς τὸν Λουμπέ μετ' ἄβραῖς φιλοφροσύνης.
Πρῶτα πρῶτα, μὴν ἀμὶ, γὰρ τὸ κῆτος μου προσιπῶ...
τὰ τὸ χαίρωμαι κ' ἐγὼ, νὰ μὲ χαίρειται κ' ἐκεῖνο.

Τέτοια θὰ τοῦλεγα, κ' αὐτὸς θὰ μοῦλεγε σπολλάτη,
μὰ τώρα σκόψε νὰ σοῦ πᾶ, βρὲ Περικλέτο, κᾶτι.
Ἐδῶ μὲς τὸ Ρωμαῖκο, σ' τοῦ πλοῦτου τὸ Σχολεῖο,
ἔβηκα κ' ἐγὼ περιφρῖμο βρομῶν μεταλλεῖο,
μὴ βγάλης ὄμως ταιμουθὰ
νὰ μὴν τὸ πάρη μυροθὰ

κανένα Τράσι Ἑλληνικό, κανένα Συνοδικάτο.

Π. — Καὶ ποῦ τὸ βρῆκες, Φασουλιῆ;

Φ. —

Στὰς ἐπιγόμενος κάτω.

Π. — Λάβε λοιπὸν τρεῖς χαστουκῆς μὲ τὸ ζερβὶ μου χέρι,
ποῦ βρῶικεις πάντα θησαυροὺς μόνον σὲ τέτοια μέρη.

Καὶ καμπόσιες ποικιλίας,
κ' ἄλλους λόγους ἀγγέλαις.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροεραπῆς πρώτης,
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ σερμοῦ καθένος θιασώτης.
Τι ρεθιγκότες, τί παλτά, τί σμόκινς καὶ τί φράκα...
ἅλα κομρὰ καὶ τέλεια, βρὲ Περικλέτο βιάκα.
Μὰ τί λεβέντης ὄμορφος, σκλιαθόνει μὰ μαχὰ του,
καὶ ὁ δλοὺς τοὺς πελτάς του δίνει τὴν λεβεντιά του,
καὶ βγαίνει λιγερὸς καθεὶς ὡσὸν κυπαρισσόμιον...
ὀδὸς Σταθίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀροακίον.

* Ἐβγῆσαν Ἐθνολογισμοὶ τοῦ Μανουῆλ Χαυρέτη,
ἐν ἑλλοῖς λόγοις Ἐθνισμοῦ περιφραδῆς μελέτη,
ποῦ τῆς πατρίδος εὐέλκι προσχαυρετῶ τὸ μέλλον,
καὶ βλέπει φῶς παρήγορον μακρόθεν ἀνατέλλον
σ' ὅσων πόθων τῶν Ἑλληνικῶν τοὺς ἰδεοδαίς λάτρας...
βιβλίον περισπούδαστον, ἐκτυπωθῆν εἰς Πάτρας.

* Στῆς Ἄννας τῆς Βλαβιανῶθ θαναμίσα καπέλια,
κ' ἄλλη τῆς ἡλθε συλλογὴ κ' ἄλλα στολιδία τρέλλα.
Μὰ τί νουβελ, μὰ τί μουτέλι, τί σὶκ κοκεταρίας,
καὶ πόση περιποῖσις πρὸς ὄλας τὰς κυρίας.

Μία τοιαυτὴ καπελοῦ
σπανίως βρῶικεται κ' ἄλλοθ.

Καπέλια καὶ Ἐ Ανάτορα στῆς Ἄννας κόνουν πάντα...
τῆς Μητροπόλεως ὀδὸς, ὑπ' ἀριθμόν σαράντα.